

קדוש

בבאנו להוציא מן הכח אל הפועל את האור הקדוש של מצוה מעשית, בהתגלות המפעלית, הרי אנו מעירים את מקור חיי החיים, את אוצר הטוב והקודש, ששפעת כל ברכת ההווה שמה היא גנוזה, ובהארת היפעה האלהית, הנובעת מראש מקור אור החיים העליונים של חי העולמים, מתמשכת אז שפעת ברכה, ההולכת ומפלסת לה את נתיבה בהתחשפות האורה של החיים המעשיים, ומעין החיים מתברך במקורו, בהיותו מוכן להתגבר בשטף ברכתיו ע"י אותו השביל החדש, ההולך ומתבלט ע"י מפעלנו במעשה המצוה הבאה ממרום החפץ האלוהי העליון, מקור החיים והטוב, אל תחתית מעמקי העולם, הנמצר במצרו החמריים וכוחותיו המעשיים, וחדות הקודש העליונה מתגברת, ואצילות היפעה האלהית מתאדרת בהופעתה בכל מלא עולמים. וממעמקי הנשמה יצא אז המאמר, הנושא את גדולת האמת, האומר במלא שיח קודש : ברוך.

אתה

עין בעין נראית היא היפעה האלהית ע"י קדושת המצוה. אור הרצון של הוד מקור החיים מתגלה בתעצומות אורותיו המלאים. נגוהות והזרחות אורות קדשי קדשים, וכל התעלומה הכמוסה של הסתר העליון מתגלה בכל הדר קומת הנשמה האלהית, המחיה בטובה את העולמים וכל יצוריהם, וחודרת היא בנשמת האדם פנימה, וכחות החיים האציליים מתגברים, וגאון הרוח מתעלה, והאדם בא במעמד נוכחי מול אור שם ד'. ובמלא גודל יראת חרדת קודש, ופאר אהבת גילת אומן, מבטא הוא את האמרה הברורה, המביעה את הבהירות של הופעת אור אל עליון על כל מהותיותו, המוכרת בכל פארה, בהמאמר המבורר נוכח פני ד' : אתה.

ה'

השם בקריאתו ובכתיבתו, ההגוי והבלתי הגוי, באור קדושתו מזריח ומאיר על כל מלא עולמים. בבואנו למעשה המצוה, המוארה מאור הצווי העליון, מאת ד' מן השמים, הרינו מוארים באור החיים של המעשה, הפקודה בהתגלמותה המפעלית מאור השם ההגוי, מקדושת

האדנות שבשם "אלף דלת", שהתוכן המוסרי המעשי שלנו מתקדש מקדושת אדון כל העולמים, שהם הולכים כולם באותה המסלה המעשית, שהאדנות האלהית סללה לפנייהם בגדל קדשה. והרעיון, האידיאליות, ההתרוממות הרוחנית, מתיצבת לפנינו ע"פ אותה הכמסה הרעיונית, יסוד מחשבת אל עליון במהות האידיאלית של מגמת חיי כל החיים, של מטרת קודש הקדשים. של מציאת תכנית כל עולמי עולמים, בהתרוממותם אל מכוון שורש מחצב הויתם, המוארה באור מתפארת העליונה. ובציצית הלבן והתכלת מתאחדים ביחד כדוגמא זה של ההתאחדות האצילית אשר לשם ההגוי והכתוב בחוברת, ונשמתנו מתמלאת עז וחיים, חדוה ותשוקה, של צחצחות זיו אור אלהים חיים, המשעשענו בצפית ישעו לאהבת מצותיו, אשר מוצאן מצא חיים, ויפק רצון מד', כי כולן בחכמה נעשו וממקור החפץ המתעלה בקודש חביונו כולן נוקרו, "ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי ואשיח בפקודיך".

אלהינו

ע"י בינה עליונה, ע"י אידיאליות קדושה במעמקי הבנתה המקורית, ששם אור החיים ויסוד כל החיים הוא נעוץ, מכירים אנו את היחש הכללי הגדול שלנו אל האלהות, המקיפה והממלאה את כל היש, באור טובה חסדה גבורתה וכל פארותיה, שאנחנו מתקשרים עמה ע"י כח הצווי, ע"י אור הפקודה האלהית, והתגלות הרצון הנקדש, המתהדר בהדרת החיים והמפעל במעשה המצוות שאנו מתמלאים אור חיי עולמי עולמים בהתאחזותנו בעשיתן, ואנו אומרים מתוך הבעה נוראה, המתפרצת כנחל שוטף ממעין שורש כל נשמותינו : אלהינו.

אלף הצופים

המצות הן תוצאות ההארה המלכותית שלהעולם כולו, מלכות שמים, הכוללת כל עולמי עד מראשיתם עד אחריתם, מרום מעלתם עד תחתית עומק ירידת שפלותם. וע"פ אותה העצה העמוקה, הכוללת את כל ההויות כולן, את כל האור החי והמאיר בכל הפרטיות והכלליות של כל חיי העולמים, מתוך המגמה האלהית העליונה הזאת, יצאו כל אורות המצות, בהעשותן לשם קדושת מצות אלהים ומלך עולם, כשם שהנשמה היחידית מתבסמת היא ומתבססת על ידן, כשם שאורותיה

מתמלאים בכל מילואיהם, כן הנשמה הכללית, של כל נשמות החיים, האור המחיה את כל העולמים, והתכונה המקימת את כל בניניהם החמריים והרוחניים, וכל כליהם, והתלבשויותיהם המפורטות, הכל אור זיוו נוסף בהם במשטר ערוך, בסדר מתוקן ובתוכן תרבותי ההולך ומתעלה, הולך ומתאגד, מרום ומחיה את כל העולמים, ומשיבים לאגודה אחת לעולם אחד, אשר ד' אחד מולך בו. לזאת הרוממות, המתעלה בעילוי קדושתה בכל עת ובכל רגע, הננו מתנשאים בעת גשתנו לעשות באהבה את המצות, ומתגלה הוד הרעיון בכל עז חיוו העלזים, והמתעלים בחיות מקוריות עדי עד, בבטוינו : מלך העולם, בהגות ברכתנו בעת האירנו את הארת נשמתנו להכנה הגדולה האצילית, שאנו מכינים את עצמנו ואת כל חוגי חוגינו, ואת כל היקום והישות כולה, האגודה בהיותנו, בעת הופעת הברכה שלנו להופעת קדושת המצות.

אשר קדשנו באצותינו

הקדושה של ההתמסרות אל הענין הרוחני הטהור במלא טהרתו, בתוכן מסולק מכל עכירות וזוהם רצוני משופל, אי אפשר לה להגלות בשום הופעה שבעולם, אפילו הרוחנית שברוחנית, לפי מובנם של בני אדם וכל יציר נברא. כי ההגבלה היצורית, והמועקה החמרית, היא קוצצת את כנפי הרוח באופן שלא יוכל להתנשא במרום עז קדשו. גם השכל האנושי ותוצאותיו מעורבים בהם חלקים עפרוריים של נטיות טבעיות נשפלות, שהן עושות את רשומן על ההסתעפות ההשכלית, עד שלא תוכל להיות כבר דואה במלא החופש בשפירי מרומי הקודש הטהור. רק המצוות האלהיות, הן נובעות מאותה הספירה המתעלה מכל החוג המוגבל, שהוא כולל בקרבו גם את כל המון צבאות הרוח, "הן בקדושו לא יאמין ובמלאכיו ישים תהלה, ושמים לא זכו בעיניו", ואך הטהור האלהי, המופיע ע"י קדושת המצוות, הוא מרום טהרת הקדושה המקורית, הבאה מאור הקדושה העליונה, החפשית מכל מעצור של מצר וכל מועקה של איזו הגבלה והכבדה שעבודית לכל כח וכל חומר, הוא מקדש אותנו, בעוז קבלת חיובו והוצאת גבורת מפעלו בחיינו המעשיים : אשר קדשנו במצותיו.

וי

הקדושה של המצות בכלל, בהיותה בתכונת הכח, הרי היא רוממה ונפלאה, אצילית ועליונה, שוטטת מעל לכל גבולים

ומתנשאתמכלמצרים ותכונות מצומצמות. ואותו הכח, שהוא מאיר בנשמתנו, שאנחנו מוכשרים להיות מצוים במצות אלהיות, את היא קדושתנו הכחנית, אם כל תוכני הקודש ואוצרות החיים המקודשים כולם. אבל הקדושה השרשית העצמית, המצואה בפועל, היא יורדת מעוז מעלתה מראש צורים, בוקעת היא את האויר הזך הכחני של קדושת המצוות המופשטה, ובאה היא ומתקשרת עמנו בהופעה גלויה מן הכח אל הפועל, במה שאנו מתאגדים עמה בהצווי החי והממשי, המגלה הוד חיי הקודש, המרומם ונשא מכל שרעף ורעיון, בעומק היש המוגלם שבכח החיים הגופניים ותנועותיהם. זהו אור ד' המופיע בתוך הקדושה המכוננת שבהתוכן הנגלם של הצווי, המצויר בפועל הגמור, שעליו באה ההבטאה המאשרת אותנו בגילת משושה באמרנו: וצונו.

צ' נטילת ידית.

טהרת הידים שלפני התפלה וברכתה, מנשאת היא את נפשנו, לרום המחשבה של יסוד התפלה, שהיא ברום עזה באה באמת עם טהרת המפעלים ועם קדושת החיים הנעשים בפועל כפיים. התפלה תביע את זהר הנפש, את רוממות כבוד אל הנובעת מתוך הנשמה הטהורה. אבל הנביעה הזאת בא תבא בטהרתה רק עם טהרת המעשים שבחיים המפעליים, הנעשים בפעולת הידים. והנה הטהרה של המעשים ובר הכפים הם הם המכשירים את התפלה, וכמו כן עוזרת היא התפלה לצחצח את הנפש, להעמיד אותה במכון אורה, להראות לה את כבוד הקודש, את אור ד' ונעם קדשו, שהוא קשור הרבה עם טהרת המעשים. אמנם הטהרה המעשית יש בה מדות רבות ושונות, מדרגות ע"ג מדרגות, זו למעלה מזו. וכשמוצלות הידים מכל טומאה, מכל פעולה ירודה ומזוהמה, צריכות הן להנשא לרום עליון, להיות מנוטלות ומורמות למעשים כבירי קודש, מלאי חסד והדרת קודש, - הקדושה של נטילת ידים, ופאר החיים שבהגיגות ברכתה.

ברוך אתה ד' אלהי, אשר יצר את האדם בחכמה.

הצורה האנושית. היא ההופעה מאורה של החכמה העליונה, וכח החכמה ביפעתה הניח את חותמו על צורתו של האדם, בהדרת פניו, בסגולתו הרוחנית ובעדינות חיו הפנימיים, המלאים אור חיים מלאים חכמה ושכל. וכלול בזה ג"כ מה שלצורך קיומו של האדם בצביונו צריך הוא לכ"כ תנאים מרובים, שהם צריכים לשמור את תפקידם בדיוק נמרץ מאד, וגם שעם כל החכמה המפוארה, שצורת האדם מלאה ממנה, לא חסר בו הבורא יתברך מפני זה כל צורך שלהחיים הטבעיים אשר לבעלי החיים בתכונתם החמרית. הקשר הזה מורה לנו, שהחכמה העליונה יש לה בזה בודאי מגמה נפלאה מאד, להחתים את חותם הזהר של החכמה המאירה, על תכונה חמרית קדורה, מאוגדת בתנאים ארציים כל כך מוגבלים ומושפלים.

אברהם בן נקביט נקביט, חלולית חלולית.

יחש יש להאדם, בצורתו העליונה המלאה חכמה, עם כל התנאים הבהמיים, של הנקבים השונים והחלולים שלו, שתנאי חיו הם כ"כ אחוזים בהם, עם כל עליונות, כמו שהם אחוזים אצל שאר בע"ח, שכל ערך חייהם איננו כ"כ הצד הטבעי החמרי שלהם בלבד.

אלוי וידוע לפני כסא כבודך, אהב יפתח אהב אהב אל אהב יסתם אהב אהב, אי אפשר להתקיים ולצאוד לפני אפילו אהב אחת.

בעלי החיים כולם, שתפקידיהם עשויים כולם בהכרח של טבע, בלא בחירה חפשית, אין זה פלא כל כך כשהם נתונים בתנאי חיים, שהם צריכים כ"כ דיוק. שהרי ככה, היא הטבע כולה, הפועלת בחוקיה בתכלית הדיוק. אבל הפלא הגדול הוא אצל האדם, שהבחירה החפשית שלו מטביעה היא על חיו חותם של רצון עצמי, ובשביל כך אין החוקים הטבעיים שומרים בו כ"כ את תפקידם, ומ"מ במה שנוגע לעצם שמירת החיים, לא נתן הבורא לרצון החפשי של האדם שום כח להניא את המהלכים העקריים ממסלולם. ומאחר שידוע לפני כסא כבודו ב"ה, שאם חוקי החיים

בטבעם לא יהיו די מדויקים בהפעלתם על האדם, לא יוכלו חיו הטבעיים לעמד, על כך שלל את כח הרצון וחופש הבחירה משלוט בחיים הטבעיים הבהמיים. ולא נתן לאדם שלטון על סתימת ופתיחת כלי גופו, המוטבעים בטבע העבודה החמרית של החיים, מאחר שאם הם ישנו את מהלכם הטבעי, מחוקם היסודי, לא יוכל האדם לחיות ולהתקיים אפילו שעה אחת, בהירוס האיתניות של הטבע בשליטתו על גופו.

ברוך אתה ד' רופא כל בשר, ומפליא לעשות.

כל חיי הבשר הם מעמד של חולי, המתרפא תמיד ביסוד החיים עצמם, וזהו כל התכן של העכול וההזנה. אבל באדם בעל השכל וההכרה העליונה, בעל החכמה והצורה הרוחנית, שחוקיה הם אחרים לגמרי ועליונים הרבה מאלה התנאים המוכרחים להתקיים מצד התכונה של החיים הבהמיים, שהאדם קשור בהם ג"כ, הוא דבר פלאי, המביא אותנו להשתוממות על מפלאות תמים דעים, שהמטרות האציליות, עם כל הגובה והטהרה שלהן, הן אחוזות בדיוק עם כל המטרות החמריות, עם כל הטפלות והכיעור שלהן, שההתאמה של חיי המחשך של החמריות עם חיי האור של הרוח, של האצילות ושל עדינות הרוח, היא הארה מפליאית של החכמה שביצירה העליונה, מפלאות תמים דעים, שכל פעלו הוא תמים, "אודך על כי נוראות נפליתי, נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד". הרי אנו רואים כאן התאמת ההפכים בצורה פלאית: מצד אחד המחלה, שהיא ההפך מהחיים בתכונתה הפנימית, בתור אחד מתפקידי החיים, שהרי הרפואה היא התכונה התדירית של העכול וההזנה, שהעלילות של המחלה היא ההכשרה של הרפואה, - ומצד שני התמוזגות, של יצירת האדם בצורתו המלאה, זהר, מקושרת עם כל התנאים של החמריות, ומתוך הפגישה של ההפכים באה ההקבלה היותר מופלאה, ומפליא לעשות.